

РЕШЕНИЕ

№ 2843

гр. София, 10.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1680** по описа за **2020** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на РИОСВ-С., чрез проц. представител Н. С., срещу Решение 05.12.2019 г., постановено по НАХД № 14833/2018 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, НО, 136 състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 44/11.06.2018 г., издадено от директора на Регионална инспекция по околната среда и водите – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание на чл. 166, т. 3 от Закона за опазване на околната среда е наложена „имуществена санкция“, в размер на 2000.00 лева, за нарушение на чл. 155, ал. 2 от Закон за опазване на околната среда.

В касационната жалба се излага становище за неправилност и необоснованост на атакуваното решение. Твърди се, че районният съд неоснователно е приел, че е налице съществено процесуално нарушение, изразяващо се в погрешно изписване на разпоредбата на чл. 155, ал. 2 от Закон за опазване на околната среда, вместо на чл. 166, т. 3 от с.з. Иска се от съда решението на СРС да бъде отменено, като вместо него бъде постановено друго, потвърждаващо процесното наказателно постановление. В съдебно заседание, касаторът се представлява от служител с юридическо образование С., който поддържа касационната жалба. Претендира разноски.

Ответникът по касация – [фирма], редовно призован, не се представлява. В

приобщена към делото молба от 14.05.2020 г. миска делото да бъде разгледано в негово отсъствие, като изразява становище по същество-за неоснователност на жалбата. Претендира разносски по приложен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София- град, V касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства и събраните в съдебното следствие гласни такива, е установил от фактическа страна, че по сигнал № С-372/12.12.2017 г. от служителите на РИОСВ-С. е извършена проверка на локалната пречиствателна станция за отпадъчни води на „В. селище - Манастира“, находяща се в [населено място],[жк], [улица]. Установено е, че станцията работи в експлоатационен режим – 24 часа на денонощие, целогодишно, а в района се усещала миризма на битово-фекални води. Било прието, че за обекта е издадено разрешително за ползване на воден обект с № 13110007/01.06.2007 г. със срок на действие до 01.06.2013 г. Поради това, че не били представени документи на проверяващите относно наличието на актуално разрешение, за посочените обстоятелства бил съставен констативен протокол № УООВП-ТТ-01/08.01.2018г., с който са дадени предписания за представяне на разрешително за ползване на воден обект – за заустване на отпадъчни води в повърхностни водни обекти или актуализирани на старото с № 13110007/01.06.2007 г. Даден е срок за изпълнение до 16.01.2018 г. С протокол № 1/22.01.2018 г. е установено, че до крайния срок за представяне на изискваните документи, не са постъпили такива, което довело до съставяне на Акт № 12/05.02.2018 г. от старши експерт в РИОСВ Т. Танков. Констатирано е, че до 17.01.2018 г., при дадени предписания с КП № УООВП-ТТ-01/08.01.2018 г. за представяне на изискваните документи, в срок до 16.01.2018 г. такива не са постъпили. Въз основа на така установеното, е прието, че е налице нарушение на чл. 155, ал. 2 от Закона за опазване на околната среда. Въз основа на издадения АУАН е съставено и процесното НП, като на [фирма] е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000.00 лева, за нарушение на чл. 155, ал. 2 от ЗООС.

Тази фактическа обстановка е възприета от районния съд въз основа на приетите по делото гласни и писмени доказателства. СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица в изпълнение на възложените им функции, в законоустановените срокове по чл.34 от ЗАНН и при съставянето им са спазени разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН и не са допуснати процесуални нарушения.

Настоящата касационна инстанция намира, че съображенията на районния съд за допуснати съществени процесуални нарушения са неправилни. За неизпълнение на предписание е предвидена административнонаказателна отговорност в чл. 166, т. 3 от ЗООС, съгласно който лицата, които не изпълняват предписанията, дадени в индивидуалните административни актове и констативните протоколи по чл. 155, се наказват с предвидените в чл. 165 от ЗООС наказания, а именно имуществена санкция от 2000 до 20 000 лв. за юридическо лице или едноличен търговец. В настоящия

случай съставът на нарушението и предвидена за него санкция се намират в една нормативна разпоредба, която е посочена в НП от административнонаказващия орган, макар да се сочи, че е извършено нарушение на чл. 155, ал. 2 от ЗООС. Наред с това е дадено пълно и ясно словесно описание на извършеното нарушение, поради което настоящият състав намира, че не е допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на АУАН и НП, което е ограничило правото на санкционираното лице да разбере пределите на повдигнатото му обвинение и да ангажира защитата си.

При това положение СРС е отменил НП на формално основание, без да се произнесе по същество относно материалната законосъобразност на процесния акт. Тези съображения водят до извод, че съдът не е отговорил на основния съществен въпрос дали извършеното от [фирма] представлява нарушение на чл. 166, т. 3 от Закон за опазване на околната среда във връзка с чл. 165, ал. 2 от ЗООС. Съгласно чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания, районният съд е винаги инстанция по същество. Настоящата съдебна инстанция няма правомощието да се произнася относно материалната законосъобразност на акта, когато същият не е бил въобще разгледан от тази страна от първоинстанционния съд. Обратното би означавало да се отмени правото на лицето да обжалва акта пред една редовна съдебна инстанция и с което би се ограничило едно негово конституционно право.

В заключение следва да се посочи, че издаденото наказателно постановление не страда от пороци, водещи до неговата процесуална незаконосъобразност, и като го е отменил районният съд е постановил неправилно решение. С оглед на това делото следва да бъде върнато за разглеждане от друг състав, който да отговори на основния съществен въпрос, дали е извършено нарушение на материалния закон или не. Въз основа на направено искане, с оглед изхода от правния спор на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – СОФИЯ ГРАД, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение 05.12.2019 г., постановено по НАХД № 14833/2018 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, НО, 136 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА, ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Регионална инспекция по околната среда и водите – С., сумата от 80.00 лв, представляващи разноски по делото.

ВРЪЩА за ново произнасяне, при съобразяване с мотивите по тълкуването и прилагането на закона.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: